

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200315
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219200315.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, zapísanej v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel : Po, vložka č. 2990/B, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, IČO: 47 234 547, proti žalovanému: Y. L., nar. XX.XX.XXXX, J. XXXX/XXX, XXX XX L., o zaplatenie 1.375,73 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 6Csp/16/2019 -77 zo dňa 17.10.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. okrem zamietnutia žaloby nad sumu 1.328,18 Eur s prísl.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. Žalobu zamietol a II. žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, § 54a, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 103, § 565, § 879v zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Skonštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 13.02.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia 1.375,73 Eur s úrokmi vo výške 22 % ročne zo sumy 423,74 Eur do zaplatenia, 22 % ročne zo sumy 730,80 Eur od 03.03.2016 do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 484,90 Eur od 03.03.2016 do zaplatenia, a 5,05 % ročne zo sumy 831,95 Eur od 03.03.2016 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že je právnym nástupcom spoločnosti CETELEM Slovensko a.s., ktorá so žalovaným uzavrela dňa 07.11.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Ďalej uviedol, že obsahom úverovej zmluvy bol záväzok Cetelemu poskytnúť žalovanému viazaný spotrebiteľský úver vo výške 469,49 Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného na úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami a to formou 48 mesačných splátok vo výške 15,28 Eur, so splatnosťou prvej splátky 15.12.2014. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného Cetelem vyhlásil dňa 02.03.2016 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu.

4. Ďalej uviedol, že jeho právny predchodca CETELEM Slovensko a.s. so žalovaným uzavrela dňa 30.03.2015 ďalšiu zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej obsahom bol záväzok Cetelemu poskytnúť žalovanému viazaný spotrebiteľský úver vo výške 778,- Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného na úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami a to formou 36 mesačných splátok vo výške 31,69 Eur, so splatnosťou prvej splátky 15.04.2015. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného Cetelem vyhlásil dňa 02.03.2016 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu.

5. Z predloženého potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov a potvrdenia o prijatí splátok registrovaných na úverovom prípade (zmluva 1) (č.l. 65-66 spisu) vyplývalo, že predmetný spotrebiteľský úver v prospech žalovaného bol vyplatený dňa 25.11.2014 a doposiaľ boli titulom splátok úveru realizované úhrady vo výške 122,24 Eur.

6. Zistil, že žalobca listom zo dňa 09.03.2016 oznámil žalovanému, že ku dňu 02.03.2016 sa jeho záväzok (zmluva 1) stal splatný v celom rozsahu. Z výpisu z úverového účtu vyplynulo, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 15.06.2015, 15.08.2015, 15.09.2015, 15.10.2015, 15.11.2015, 15.12.2015, 15.01.2016, 15.02.2016.

7. Z predloženého potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov a potvrdenia o prijatí splátok registrovaných na úverovom prípade (zmluva 2) (č.l. 69 spisu) vyplývalo, že predmetný spotrebiteľský úver v prospech žalovaného bol vyplatený dňa 01.04.2015 a doposiaľ boli titulom splátok úveru realizované úhrady vo výške 95,07 Eur.

8. Žalobca listom zo dňa 09.03.2016 oznámil žalovanému, že ku dňu 02.03.2016 sa jeho záväzok (zmluva 2) stal splatný v celom rozsahu. Z výpisu z úverového účtu vyplynulo, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 15.09.2015, 15.10.2015, 15.11.2015, 15.12.2015, 15.01.2016, 15.02.2016 (čl. 19 spisu).

9. Uviedol, že právny vzťah medzi stranami bol založený zmluvami o úvere a bolo potrebné ho posudzovať podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bez ohľadu na to, že zmluva o úvere bola tzv. absolútnym obchodom (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka) - vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava (ktorou v danom prípade je zákon č. 129/2010 Z. z., ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou (Obchodný zákonník) je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. Zo žalobcom predloženého prehľadu splátok a úhrad k zmluve o pôžičke prvoinštančný súd zistil, že právny predchodca žalobcu predpísal žalovanému splátky v sume 15,28 Eur (zmluva 1), 31,69 Eur (zmluva 2), pričom žalovaný sa dostal do omeškania pred vyhlásením okamžitej splatnosti pôžičky minimálne so splátkami splatnými 15.08.2015, 15.09.2015, 15.10.2015, 15.11.2015, 15.12.2015, 15.01.2016, 15.02.2016, čo skutkovo potvrdil aj sám žalobca v podaní zo dňa 14.08.2015 (čl. 63 spisu).

11. Vzhľadom na začatie konania dňa 13.02.2019 (doručenie žaloby) po nadobudnutí účinnosti zákona č. 343/2018 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (05.12.2018), bolo v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s vyššie citovaným § 879v Občianskeho zákonníka povinnosťou súdu *ex officio* skúmať, či v danom prípade žalobca, resp. pôvodný žalobca uplatnil na súde pohľadávku vyplývajúcu zo spotrebiteľského vzťahu predtým, ako došlo k jej premlčaniu). Uvedené jasne potvrdzuje zámer zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu č. 348/2018 Z. z., z ktorej vyplýva, že prijatá právna úprava zavádza osobitnú úpravu uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv v reakcii na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60, zo dňa 07. februára 2018. Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy považuje zákonodarcu za opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „*ex lege*“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany podporovať vynucovanie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom

inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku, ale vytvorenie priestoru pre to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia napríklad v tom, že už nebude disponovať dôkazmi. Zároveň sa vylučuje kondikcia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Táto právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, t.j. na spotrebiteľa aj na dodávateľa.

12. Zo skutkových okolností prípadu (žalobcom predložený prehľad splátok a úhrad k úveru poskytnutému žalovaného), ako aj skutkových tvrdení žalobcu vyplývalo, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou splatnou 15.08.2015 a rovnako tak aj s nasledujúcimi splátkami splatnými 15.09.2015, 15.10.2015, 15.11.2015, 15.12.2015, 15.01.2016, 15.02.2016. Žalovanému bola 06.11.2015 právnym predchodcom žalobcu zasielaná výzva so žiadosťou o úhradu dlžnej sumy, v opačnom prípade žalobca úver zosplatní. Žalobca bol oprávnený žiadať zaplatenie celého úveru najskôr po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti s prvou omeškanou splátkou a po doručení upozornenia a po tomto dátume zase s nasledujúcou omeškanou splátkou splatnou 15.09.2015 v lehote od 16.12.2015 do 15.01.2016. K jednostrannému zosplatneniu úveru právnym predchodcom žalobcu podľa tvrdení žalobcu došlo 03.02.2016, kedy bol žalovaný v omeškaní najmenej 3 mesiace, a to so splátkou splatnou 15.08.2015 a v lehote na platné uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

13. Ustanovenie § 101 OZ je úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 OZ vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Keďže § 53 ods. 9 OZ umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, bola práve táto splátka, s ktorou bol spotrebiteľ v omeškaní tri mesiace, tou splátkou, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh v zmysle § 103 OZ. Prednosť mala teda právna úprava zakotvená v druhej vete §-u 103 OZ, v zmysle ktorej bol počiatok plynutia premlčacej doby viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu vyvolala. Aplikácia § 101 OZ bude potom vo vzťahu k druhej vete § 103 OZ namieste, len pokiaľ sa jedná o dĺžku premlčacej doby (3 roky), nakoľko ustanovenie § 103 druhej vety OZ inú úpravu ohľadne dĺžky premlčacej doby neustanovuje. Premlčacia lehota v zmysle druhej vety § 103 OZ teda začala plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a pre ktorú k zosplatneniu došlo (teda zosplatnenie spotrebiteľského úveru vyvolala), v danom prípade ako to tvrdil žalobca 15.11.2015 a uplynula 15.11.2018. Pokiaľ žalobca doručil prvoinštančnému súd žalobu až 13.02.2019, potom bolo potrebné konštatovať, že v danom prípade žalobca v konaní uplatnil premlčané právo, ktorého vymáhaniu bráni § 54a Občianskeho zákonníka a v súdnom konaní ho preto nebolo možné priznať. Na základe tohto záveru súd prvej inštancie žalobu zamietol pre jej nedôvodnosť, vzhľadom k čomu bolo nadbytočné ďalej sa podrobne zaoberať posudzovaním náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/84/2019.

14. O nároku na náhradu trov rozhodol tak, že procesný úspech je v rozsahu 100 % na strane žalovaného. Prvoinštančný súd poukázal na čl. 17 CSP - princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu, čl. 4 CSP - princíp analógie iuris. Žalovanému ako úspešnému v spore teda patril nárok na náhradu trov konania, avšak náhradu trov konania si neuplatnil, preto mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

15. Proti tomuto rozsudku, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že z ustanovenia § 565 OZ vyplýva, že pri plnení dlhu v splátkach vzniká veriteľovi právo na zosplatnenie dlhu v celej výške len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Vytýkal prvoinštančnému súdu, že sa nedostatočne zaoberal splnením podmienok upravených v § 53 ods. 9 OZ. Nemohol mať súd preukázané to, že bolo zrealizované upozornenie žalovaného ako spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky. Žalobca prvoinštančnému

súdu nepredkladal výzvy, ktorými by upozornil žalovaného na možnosť predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru splatného v mesačných splátkach. V prípade nepreukázania splnenia podmienok na mimoriadne zosplatnenie dlhu tak nemohol mať dokázané, že by došlo k splatnosti celého dlhu z dôvodu neuhradenia mesačnej splátky splatnej k 15.11.2015, a že od tohto dátumu by mala plynúť trojročná premlčacia doba. Z dôvodu, že z dôkazov vykonaných v konaní nemohol súd dospieť k záveru o zročnosti celého dlhu k 15.11.2015, je potrebné v zmysle prvej vety § 103 OZ vychádzať z toho, že premlčacia doba sa počíta odo dňa zročnosti jednotlivých splatných splátok. Žalobný návrh bol na súd prvej inštancie doručený dňa 13.02.2019, t.j. v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka si žalobca svoj nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premlčacej dobe minimálne v rozsahu splatných mesačných splátok od 02.03.2016. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie mu mal priznať uplatnený nárok minimálne v rozsahu sumy 1.328,18 Eur s prísl. predstavujúcu splátky po mimoriadnom zosplatnení úveru. Navrhol rozhodnutie v napadnutej časti zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania pozostávajúce zo súdneho poplatku za odvolanie vo výške 79,50 Eur a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 97,40 Eur.

16. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

17. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.03.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

18. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

19. Odvolací súd sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. čo do zamietnutia žaloby v rozsahu 1.328,18 Eur s prísl., preto v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v uvedenom rozsahu a len na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

20. Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 OZ).

21. Odvolací súd uvádza, že pre prípad, kedy sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným - splatným celý dlh, stanovuje Občiansky zákonník v § 103, druhá veta, osobitné pravidlo pre začiatok plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu. V zmysle uvedeného, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú sa stal zročným celý dlh. Premlčacia doba na zaplatenie takéhoto zosplatneného dlhu sa teda začína skôr, ako dôjde k samotnému zosplatneniu dlhu, teda začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený. Je preto pre správne posúdenie začatia plynutia premlčacej doby nevyhnutné ustáliť, pre ktorú nezaplatenú splátku veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru, lebo od splatnosti tejto splátky začína plynúť premlčacia doba práva na zaplatenie celého zosplatneného dlhu. Obdobný právny názor vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/16/2018 zo dňa 09.05.2018, ako aj zo zjednocujúceho stanoviska Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 11.11.2015.

22. Po preskúmaní rozsudku v jeho napadnutej časti, ako aj celého obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil.

23. Nie je možné súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu, že súd sa nedostatočne zaoberal splnením podmienok upravených v § 53 ods. 2 a to, či žalovaný bol upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky. K uvedenému odvolací súd poukazuje na tvrdenie žalobcu v konaní pred prvoinštančným súdom. Uvedené skutočnosti neboli v konaní spornými ani ich nikto nenamietal, preto súd vychádzal z tvrdení žalobcu. Ak vtedy žalobca tvrdil, že boli splnené všetky podmienky pre platné zosplatenie úveru, v odvolacom konaní už nemôže namietat iné. Vzhľadom na kontradiktórnosť konania a princíp formálnej pravdy správne súd prvej inštancie zhodnotil skutkový stav veci tak, ako bol žalobcom tvrdý. Navyše v odvolacom konaní už nie je možné uplatňovať prostriedky procesného útoku ani obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie. K ďalším odvolacím dôvodom žalobcu je nutné ešte uviesť, že jeho výklad ohľadom začatia plynutia premlčacej doby v predmetnom prípade nie je možné akceptovať. Ak by to tak bolo, veritelia by mohli svojim oprávnením zosplatiť úver teoreticky umelo predlžovať trojročnú premlčaciu lehotu v prípade, ak by svoje právo na zosplatenie úveru nevyužili čo najskôr, napr. už pri prvých možnostiach omeškania veriteľa so splátkou po dobu zákonom stanovenú, ale mohli by toto svoje právo využiť po uplynutí podstatne dlhšieho času, čím by tak mohlo dôjsť, teoreticky, aj k neoprávnenému predlžovaniu premlčacej doby. Je však nepochybným, že zosplatiť úver je právom, nie povinnosťou veriteľa. Citovaný zákon v ust. § 103 druhá veta OZ však jednoznačne stanovuje, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Ak k zosplateniu došlo dňa 02.03.2016 (žalovanému oznámené listom zo dňa 09.03.2016), malo ísť o zosplatenie pre nezaplatenú splátku podľa tvrdení žalobcu ku dňu 15.11.2015, resp. podľa zmluvy ku dňu 15.12.2015, od kedy plynula 3-ročná premlčacia doba, ktorá uplynula 16.11.2018, respektíve 16.12.2018 a žaloba bola podaná až 16.02.2019, teda po lehote (v rozsudku je nesprávne uvedený deň 15.11.2015 a 15.12.2015, t.j. deň splatnosti a nie deň, keď sa žalovaný dostal do omeškania). Nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že má nárok na splátky po mimoriadnom zosplatení úveru, lebo využitím práva veriteľa zosplatiť úver už zaniká povinnosť dlžníka splatiť úver v splátkach, ale vzniká mu povinnosťou zaplatiť zvyšok úveru naraz. Preto žalobca nemôže mať nárok na žiadne splátky po zosplatení úveru, ktoré jednostranným úkonom zrealizoval právny predchodca žalobcu.

24. Keďže žalobca v odvolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

25. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016).

26. Je nutné uviesť, že odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko žalobcu k prejednávanej veci (žalovaný bol v konaní nečinný), vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom

úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

27. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil, a to aj čo sa týka správneho výroku o trovách konania.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nebola priznaná ich náhrada, a to aj s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania proti neúspešnému žalobcovi. V odvolacom konaní totiž žalovanému žiadne trovy nevznikli, ani si ich neuplatnil, ani ich vznik z obsahu spisu nevyplývajú a neúspešný žalobca nemôže mať na nich nárok..

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.